

22.

Λέω στον Βλασόπουλο να ανεβούμε την Αγίου Μελετίου από την Αχαρνών ως το ύψος της οδού Κυψέλης, και από εκεί, μέσω Ύδρας, να βγούμε στην Ευελπίδων, αλλά εκείνος φοβάται πως θα μπλέξουμε στα στενά της Κυψέλης και προτιμάει να πάρει τη Δεριγνύ, για να πιάσουμε την Αλεξάνδρας από την Πατησίων.

«Ο πλοηγός του Σέατ θα σας έφερνε από τη δική μου διαδρομή» μου λέει γελώντας.

Επιβεβαιώνεται περίτρανα ότι το Σέατ διαθέτει πλοηγό μαλάκα, γιατί στη Δεριγνύ μπλέκουμε σε ένα μποτιλιάρισμα με ορίζοντα την Πατησίων.

«Βάλε τη σειρήνα» του λέω. «Το Σέατ διαθέτει πλοηγό, αλλά όχι σειρήνα».

Τη βάζει χωρίς να πει λέξη, αλλά τι να σου κάνει η σειρήνα σε ένα δρόμο που έχει παρκαρισμένα αυτοκίνητα στις δυο πλευρές και μια στενή λωρίδα για την κυκλοφορία στη μέση; Ο Βλασόπουλος ψάχνει απεγνωσμένα για διέξοδο, ενώ εγώ σκέφτομαι τον Γκίκα που θα είναι αναγκασμένος να κάνει τον οικοδεσπότη στους διευθυντές των εφημερίδων και θα μου ψάλει τον αναβαλλόμενο.

Τελικά, καταφέρνουμε να φτάσουμε ως τη στροφή της Γ' Σεπτεμβρίου. Ο Βλασόπουλος κόβει αριστερά, φτάνει στην Αγίου Μελετίου και ακολουθεί τη δική μου διαδρομή. Η Κυψέλης μάς δυσκολεύει λίγο, αλλά η Ευελπίδων είναι άνετη, και σε χρόνο μηδέν έχουμε φτάσει στην πίσω πλευρά του Αρείου Πάγου.

Παίρνω την ανάσα μου στον πέμπτο όροφο, για ν' ακούσω την Κούλα να μου λέει: «Ελάτε, γιατί είναι έτοιμος να εκραγεί».

Περίμενα δύο διευθυντές εφημερίδων, αλλά βρίσκω τρεις. Ο ένας λέγεται Σφυρόερας, ο άλλος Περανθίτης και ο τρίτος Λυκουρόπουλος. Έχουν πάρει θέσεις γύρω από το τραπέζι των συσκέψεων με τον Γκίκα στην κεφαλή.

«Αυτή η καμπάνια εναντίον των τραπεζών μάς έχει ανησυχήσει, γιατί, αν συνεχιστεί, μπορεί να έχει πολύ δυσάρεστες συνέπειες» λέει ο Γκίκας. «Θέλουμε τη βοήθειά σας, για να προλάβουμε τα χειρότερα».

«Τι εννοείτε, όταν λέτε χειρότερα;» ρωτάει ο Λυκουρόπουλος.

«Να επιτεθούν αγανακτισμένοι πολίτες στις τράπεζες, να αποσύρουν τις καταθέσεις τους. Όλα αυτά».

Ο Περανθίτης βάζει τα γέλια. «Ελάτε τώρα, κύριε διευθυντά. Αυτά γίνονται σε χώρες που επικρατεί μια ομαλή σχέση μεταξύ κοινού και τραπεζών. Στην Ελλάδα τα πράγματα είναι αλλιώς. Σ' εμάς ο μέσος πολίτης ζει από τα δάνεια, που τα θεωρεί μάλιστα μέρος του εισοδήματός του. Συνεπώς, κανείς δε σκοτώνει την αγελάδα που του δίνει γάλα».

«Μπορεί να έχετε δίκιο, αλλά μην ξεχνάτε ότι έχουμε δολοφονημένους έναν συνταξιούχο και έναν εν ενεργεία διευθυντή τραπεζής» παρεμβαίνω εγώ.

«Γι' αυτούς έχετε ήδη έναν ύποπτο που τον ανακρίνετε, αν δεν κάνω λάθος» αντιτείνει ο Σφυρόερας.

«Εξαρθρώσαμε και τη 17 Νοέμβρη και τον Επαναστατικό Αγώνα. Κάθε τόσο εμφανίζονται όμως καινούργιες τρομοκρατικές ομάδες. Κανείς δε μας εγγυάται ότι και σ' αυτήν την περίπτωση κάποιος δε θα συνεχίσουν το έργο, που ξεκίνησαν άλλοι».

Δεν έχουν απάντηση στο επιχείρημα του Γκίκα και σωπαίνουν.

«Ας πιάσουμε τα πράγματα από την αρχή» λέει ο Γκίκας. «Πώς έφτασε στην εφημερίδα η διαφήμιση; Σας την έφερε κάποιος; Ήρθε από διαφημιστικό γραφείο;»

«Σ' εμάς ήρθε με το ταχυδρομείο» εξηγεί ο Περανθίτης. «Στο φάκελο υπήρχε το κείμενο της αγγελίας και μια επιταγή για το ποσό που αντιστοιχούσε στην τιμή μιας ολοσέλιδης αγγελίας. Μάλιστα, ήταν λίγο παραπάνω. Για λόγους ασφαλείας, υποθέτω».

«Ακριβώς έτσι έφτασε και σ' εμάς» επιβεβαιώνει ο Σφυρόερας.

«Θυμάστε ποιας τράπεζας ήταν η επιταγή;» τους ρωτάω.

«Δεν ξέρω, αλλά μπορώ να μάθω αμέσως» λέει ο Σφυρόερας και βγάζει το κινητό του. Το ίδιο κάνει και ο Περανθίτης. Όταν κλείνουν τα κινητά τους είναι και οι δυο προβληματισμένοι.

«Αυτό το ακούω για πρώτη φορά» λέει ο Περανθίτης.

«Ποιο;» ρωτάει ο Γκίκας.

«Δεν ήταν κανονική επιταγή, αλλά τραπεζική».

«Το ίδιο και αυτή που έφτασε σ' εμάς» συμπληρώνει ο Σφυρόερας.

Ο Λυκουρόπουλος ανοίγει την τσάντα του, βγάζει μια επιταγή και την ακουμπάει μπροστά στον Γκίκα. «Μάλλον ήταν ίδιες μ' αυτήν που πήραμε κι εμείς».

Είναι μια τυπική τραπεζική επιταγή μιας αγγλικής τράπεζας, χωρίς κανένα ιδιαίτερο γνώρισμα.

«Τις εισπράξατε χωρίς προβλήματα;» ρωτάω.

«Εμείς την εισπράξαμε αμέσως» λέει ο Περανθίτης.

«Εμείς την καταθέσαμε και περιμένουμε την εισπραξη, αλλά δε θα έχουμε πρόβλημα» απαντάει άνετος ο Σφυρόερας. «Η New Commonwealth Bank είναι μεγάλη τράπεζα».

Σε λίγο θα έχω γίνει ειδικός στο διεθνές τραπεζικό σύστημα, λέω μέσα μου.

Ο Γκίκας πάει στο τηλέφωνο και λέει στον Λαζαρίδη του Οικονομικού Εγκλήματος να έρθει στο γραφείο του.

«Κρατήσαμε μάλιστα και το φάκελο αποστολής» λέει ο Περανθίτης. «Τον κρατάμε πάντα, γιατί έχει τη σφραγίδα του ταχυδρομείου, σε περίπτωση που ο πελάτης θα παραπονεθεί ότι καθυστερήσαμε να δημοσιεύσουμε την αγγελία».

Βγάζει από την τσάντα του το φάκελο και το

κείμενο της αγγελίας. Και τα δύο είναι από εκτυπωτή. Η αγγελία είναι σε χαρτί Α4 γραμμένη με κεφαλαία, ακριβώς όπως και στις αφίσες. Ο φάκελος γράφει τη διεύθυνση της εφημερίδας, όνομα και διεύθυνση αποστολέα και παραλήπτη.

«Να ελέγξουμε τον αποστολέα» μου λέει ο Γκίκας.

«Να τον ελέγξουμε, αλλά είναι σχεδόν βέβαιο ότι τα στοιχεία θα βγουν ψεύτικα».

Ο Γκίκας γυρίζει στους διευθυντές των εφημερίδων. «Θέλω να μου λύσετε μια απορία. Πώς αποφασίσατε να δημοσιεύσετε μια ανώνυμη αγγελία, που την πήρατε από το ταχυδρομείο και η οποία μπορεί να έχει πολύ δυσάρεστες επιπτώσεις για τις τράπεζες;»

Ο Περανθίτης σηκώνει τους ώμους του. «Από τη στιγμή που είναι πληρωμένη αγγελία δεν εκφράζει την άποψη της εφημερίδας. Οι περιπτώσεις που δε δημοσιεύουμε τις αγγελίες είναι όταν έχουν υβριστικό περιεχόμενο ή όταν προτρέπουν σε παράνομες ενέργειες».

«Και η προτροπή της αγγελίας δεν είναι παράνομη ενέργεια;»

«Δεν είναι, κύριε διευθυντά. Ο καθένας μπορεί να πει μην πληρώσετε τις τράπεζες, αλλά αυτό εναπόκειται στην κρίση του κάθε δανειολήπτη. Αν δεν πληρώσει, οι τράπεζες έχουν τα νομικά μέσα για να εισπράξουν τα χρήματά τους».

«Το όνομα Richard Severin Fuld σάς λέει τίποτα, κύριε διευθυντά;» ρωτάει ο Περανθίτης τον Γκίκα.

«Όχι».

«Ο Richard Severin Fuld ήταν ο πρόεδρος της τράπεζας Lehman Brothers, όταν φαλίσισε. Ο Fuld είπε στην επιτροπή της αμερικανικής Γερουσίας πως ακόμα κι ένας ουρακοτάγκος αν ζητούσε δάνειο από την τράπεζα, θα του το έδιναν. Μπορώ λοιπόν να σας διαβεβαιώσω κι εγώ πως ακόμα κι αν ένας ουρακοτάγκος μας έστελνε διαφήμιση θα τη βάζαμε, γιατί δεν υπάρχει σήμερα εφημερίδα που να μην παραπαίει οικονομικά και να μην ψάχνει απεγνωσμένα για έσοδα. Εδώ τα τηλεοπτικά κανάλια έχουν ζημιά διακόσια εκατομμύρια ευρώ από τη διαφήμιση. Μπορείτε να φανταστείτε λοιπόν την κατάσταση των εφημερίδων».

«Εμείς πάντως δε δημοσιεύσαμε την αγγελία» λέει με έπαρση ο Λυκουρόπουλος.

Ο Περανθίτης τού ρίχνει ένα ειρωνικό βλέμμα. «Εσείς δεν τη δημοσιεύσατε γιατί ανήκετε σε όμιλο που έχει δική του τράπεζα, Στάθη. Εμείς δεν έχουμε κολιγιά με τράπεζες και, συνεπώς, δεν έχουμε τη δυνατότητα να παίρνουμε δάνεια χωρίς πλαφόν, όπως εσείς».

Η συζήτηση δε συνεχίζεται, γιατί μπαίνει ο Λαζαρίδης. Ο Γκίκας τού δίνει την τραπεζική επιταγή και ζητάει τη γνώμη του. Ο Λαζαρίδης την κοιτάζει και σηκώνει τους ώμους.

«Είναι μια συνηθισμένη τραπεζική επιταγή, απ' αυτές που εκδίδουν όλες οι τράπεζες στον κόσμο».

«Νομίζεις ότι μπορούμε να εξακριβώσουμε τον εντολέα;»

«Αποκλείεται, κύριε διευθυντά».

«Γιατί αποκλείεται;»

«Γιατί ο καθένας μπορεί να εκδώσει μια τραπεζική επιταγή πληρώνοντας το αντίτιμό της σε μετρητά. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι η τράπεζα κράτησε τα στοιχεία του εντολέα, ενενήντα εννιά τα εκατό θα είναι ψεύτικα. Το ποσό δεν είναι τόσο μεγάλο ώστε να εμπίπτει στους περιορισμούς για το ξέπλυμα βρόμικου χρήματος».

Η έρευνα φτάνει σε αδιέξοδο, μαζί και η συζήτηση. Οι τρεις διευθυντές το αντιλαμβάνονται και σηκώνονται από μόνοι τους.

«Αν πάρετε και άλλη αγγελία, θα σας παρακαλέσω να μας ειδοποιήσετε πριν τη δημοσιεύσετε» τους λέει ο Γκίκας.

Οι τρεις το υπόσχονται και αποχωρούν. Κατόπι τους φεύγει και ο Λαζαρίδης, μια και δεν έχει άλλο τίποτα να κάνει.

«Για λέγε» με παροτρύνει ο Γκίκας όταν μένουμε μόνοι.

«Κάποιος ή κάποιοι έχουν βάλει στόχο να απαξιώσουν τις τράπεζες και δε θα μείνουν στη μια απόπειρα. Θα κάνουν και δεύτερη. Άρα, θα έχουμε μπλεξίματα».

«Πάντως, αύριο παραπέμπουν στον ανακριτή τον Μπιλ Οκάμπα».

«Βρήκαν κι άλλα στοιχεία εις βάρος του;»

«Όχι, παραμένουμε στο έμβασμα των πενήντα χιλιάδων ευρώ και την τρίχα στο πουκάμιστο του θύματος. Βάλε σ' αυτά και το γεγονός ότι ο Οκάμπα δεν μπορεί να δώσει πειστικές απαντήσεις».

«Και είναι επαρκή τα στοιχεία αυτά για να του απαγγελθεί κατηγορία;»

«Τα θεωρούν επαρκή».

«Βρήκαν το φονικό όπλο;»

«Όχι, αλλά πάω στοίχημα ότι ο ανακριτής θα προφυλακίσει τον Οκάμπα με σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα, για να έχουν και οι δυο το κεφάλι τους ήσυχο».

Κατεβαίνω στον τρίτο, που είναι το γραφείο μου, σκεπτόμενος στο ασανσέρ πόσο με αποδιοργανώνει αυτό το «με το ένα πόδι μέσα, με το άλλο πόδι έξω» στην έρευνα, και δε μ' αφήνει να κάνω τις σωστές κινήσεις. Αισθάνομαι ότι κάτι μου διαφεύγει, αλλά δεν μπορώ να προσδιορίσω τι είναι.

Όταν μπαίνω στο διάδρομο, βλέπω τον Δερμιτζάκη να πηγαίνει προς το γραφείο του με ένα ποτήρι νερό στο χέρι.

«Γύρισε;» του φωνάζω.

Σταματάει και με κοιτάζει με πλατύ χαμόγελο. «Τον βρήκα. Να σας τον φέρω;»

«Το ρωτάς;»

Ο άνθρωπος που μπάζει ο Δερμιτζάκης στο γραφείο μου είναι μελαχρινός και ακαθορίστου ηλικίας. Το πρόσωπό του είναι σκεπασμένο με γενειάδα, φοράει άσπρο σαλβάρι, άσπρη πουκαμίσα και από πάνω ένα κρεμ γιλέκο. Το κεφάλι του είναι σκεπασμένο με ένα άσπρο κεντημένο σκουφί, απ' αυτά που φοράνε οι θρήσκοι μουσουλμάνοι, και στα πόδια του φοράει πέδιλα. Έχει το βλέμμα του στην ίδια ευθεία με το δικό μου και με κοιτάζει χωρίς ίχνος φόβου ή ανησυχίας.

«Κάθισε» του λέω και του δείχνω την καρέκλα μπροστά στο γραφείο μου.

«Δεν πειράζει».

Προς μεγάλη μου έκπληξη προφέρει με άνεση το δέλτα, κάτι που στους Ασιάτες και τους Άραβες δεν είναι αυτονόητο.

«Χτες τη νύχτα πήγατε με ένα συνεργείο και κολλήσατε αφίσες».

«Μάλιστα».

«Θέλω να μου πεις ποιος σας έδωσε την παραγγελία και τις αφίσες που κολλήσατε».

«Ένας μαύρος».

«Μαύρος;»

«Ναι, πολύ μαύρος. Από Αφρική».

«Τον κήπο που ήταν οι κόλλες και οι βούρτσες για την αφισοκόλληση τον βρήκες εσύ ή σου τον έδειξε αυτός;»

«Αυτός. Μου έδειξε πού είναι κόλλα και βούρτσες και μου έδωσε αφίσες».

Απαντάει ήρεμα και γρήγορα, χωρίς να φοβάται και χωρίς να δείχνει ότι έχει κάτι να κρύψει.

«Καλά, ένας μαύρος σου είπε να κολλήσεις αφίσες. Δε ρώτησες ποιος ήταν και γιατί ήθελε να κολλήσει τις αφίσες; Σου ζητάνε κι άλλοι μαύροι να κολλήσεις αφίσες;»

«Μας έδωσε τα λεφτά μπροστά κι εμείς κολλήσαμε αφίσες. Τι να ρωτήσω;»

«Διάβασες τι έγραφαν οι αφίσες;»

«Όχι. Ξέρω να μιλάω ελληνικά, αλλά δεν ξέρω να διαβάζω».

«Εντάξει. Δε σε θέλω τίποτε άλλο. Μπορείς να πηγαίνεις».

Με χαιρετάει με ένα νεύμα του κεφαλιού και βγαίνει από το γραφείο. Ο Δερμιτζάκης θέλει να πάει πίσω του, αλλά τον σταματάω.

«Βάλε κάποιον να τον παρακολουθεί. Μπορεί να μας έκρυψε κάτι».

Ο Μπιλ Οκάμπα είναι μαύρος, όπως και αυτός που έδωσε την παραγγελία για την αφισοκόλληση, οπότε οι δυο μπορεί να συνδέονται, και ο Σταθάκος να μην το πήρε είδηση. Το πιθανότερο όμως είναι να υπάρχει κάποιος άλλος, που κρύβει τα ίχνη του πίσω από έναν μαύρο.

Σηκώνω το τηλέφωνο και ενημερώνω τον Γκίικα. Εξακολουθεί ωστόσο να με βασανίζει η σκέψη ότι κάτι μου διαφεύγει.